

El «crack» més «megacrack»

Obama agrada a la meva dona i agrada també a moltes altres dones i a molts altres homes. Agrada tant i l'ha votat tanta gent, que ara no hi ha especialista al món que no el compari amb els primers *megacracks* de l'especialitat que comenta. S'expressa com Ciceró, té els recursos dels millors poetes i dels millors escriptors, la dicció de Sarah Bernhardt, es mou a ritme de *swing*, amb l'energia del rap, amb el sentiment del *blues* i gesticula com Laurence Olivier. Alt, prim, deseixit i molt més elegant que la majoria de maniquins, Cesc Gelabert el voldria a la seva companyia, si no fos que aquest negre tirant a blanc no ha vingut al món per exhibir-se ballant, sinó per incorporar al somni americà negres, mestissos, hispans, europeus, feministes, exionquis,

pacifistes, gais, predicadors cristians i, si pot i té sort, musulmans, excomunistes del costat est i ecologistes de deixalleria. Liberal per als liberals, socialista per a Zapatero i altres sublíders, afable, amistós i confidencial com no s'havia vist mai, jo em penso que fins i tot hi ha antiamericans que el veuen com el president que ha vingut a ensorrar els EUA. Fill del màrqueting i del nostre temps, aviat sabrem si era un bluf o és que la història l'esperava. Si falla i és arbre a terra, tothom el recordarà com l'exemple d'una gran mentida. Si l'encerta i arregla el món, el trobarem als altars. Jo, de moment, és com si ja el trobés a casa sovint. Més que cap veí o cap amic. I això va a més. Ell puja com la borsa als bons temps. Jo, com el nostre sou en anys de crisi.